

Les eleccions al Parlament ens deixen algunes dades i alguns mandats democràtics de la ciutadania molt clars. Un primer: Una voluntat majoritària (la del dret a decidir) més clara i legitimada a les urnes, i una segona: una dinàmica governamental i parlamentària més complicada o més compartida (no hi ha una majoria sòlida) que obliga a acords. I nosaltres des de CiU, que ens vam presentar a les eleccions amb l'eslògan de "La voluntat d'un poble", per coherència serem fidels a aquest missatge que per les urnes ens ha fet arribar el poble de Catalunya. Entenem que se'ns ha dit "sí, però no sols" respecte de la nostra proposta de fer una consulta sobre el futur

nacional de Catalunya. I actuarem en conseqüència amb aquest mandat del poble de Catalunya.

Pel que fa al resultat aconseguït per CiU. Quant a escons és evident que no és ni l'esperat ni molt menys el desitjat. Però compte a aquells que intentin menystenir-lo, perquè en termes de suport en vots de la ciutadania no es pot fer una lectura simplista i s'equivocarien aquells que parlen de patacada. Tot el contrari. Ens hem presentat amb una proposta clarament a favor del dret a decidir i a que Catalunya pugui esdevenir un nou Estat d'Europa, hem estat dos anys prenent decisions gens agradoses i molt empipadores per a molts col·lectius per culpa de la lamentable situació de les finances

de la Generalitat, hem vist una vaga general al mig d'una campanya, i hem estat víctimes d'una campanya de difamació barroera per part d'un mitjà de comunicació que ha irromput en campanya amb la complicitat per acció i omissió de la resta de forces polítiques, i malgrat tot això, hem guanyat a la comarca i a tot Catalunya per més del doble de vots i escons que la segona força política.

Poca broma! Tenim menys diputats, 12 menys, però tot i així, tenim més diputats CiU (50) que sumats junts el PSC, el PP i C's (48). Amb un gairebé 70% de participació de mitjana a tot Catalunya —que és molta i és molt positiu— hem guanyat a totes les comarques de Catalunya excepte el Baix Llobregat, on hem quedat segons només

per poc més de mil vots. I això no és ni molt menys menor.

Això no vol dir que eludim una reflexió del perquè hem perdut escons parlamentaris i què hem fet malament, però igualment seria molt poc sensat pensar que amb tots els condicionants que he descrit i alguna o més d'una cosa que segur no haurem fet prou bé i que hem d'esbrinar i rectificar, el suport rebut és altament notable.

I per això des de CiU tenim més de 61.000 raons (vots) a la nostra comarca i més de 1.100.000 raons (vots) a tot Catalunya per mirar endavant amb esperança i gratitud i seguir servint als nostres ciutadans i ser conseqüents amb els nostres compromisos.

¿Se convocará un referéndum por la independencia durante la nueva legislatura?

DORA MARTÍNEZ 55 años, Granollers

"No estoy segura. Ahora mismo todo se ve muy incierto".

PEPITA GIL 67 años, Granollers

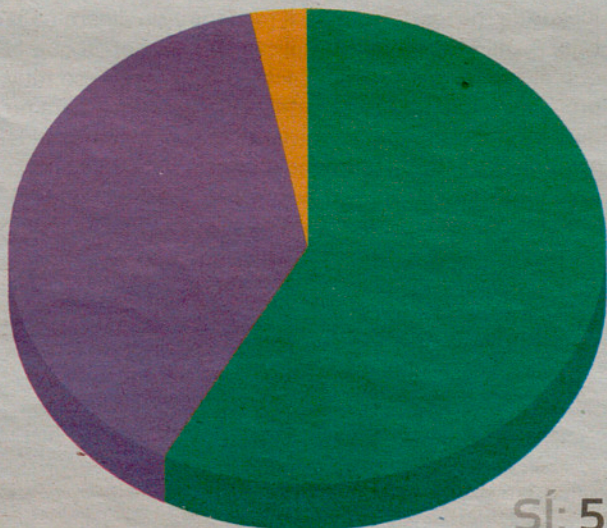
"Sí, porque los partidos soberanistas suman una mayoría y se les ve dispuestos a hacerlo".

Mª CARMEN GÓMEZ 59 años, Granollers

"CiU no se atreverá a hacerlo después de los malos resultados electorales".

NO: 39%

NS/NC: 3%

SÍ: 58%

Encuesta: Oriol Serra
Fotos: Xavier Solanas

Encuesta realizada a 100 personas escogidas al azar en las calles de Granollers el pasado martes, 27 de noviembre de 2012.

TENIM PROU CIVISME?

Què ho fa que cridem tant als bars i petits restaurants arreu i sobretot en els esmorzars de forquilla? És que som sords? Possiblement és perquè ens falta civisme i respecte envers els altres i no tenim en compte que podem molestar als de la taula del costat. Només deixem de cridar als restaurants de categoria, probablement -dic jo-, ens imposa la façana decorativa.

Vaig a esmorzar de forquilla amb els meus amics a bars i restaurants populars, i tota la concurrència aglutina un soroll eixordador, formant un guirigall difícil de superar si hom es vol comunicar, fins i tot el que duu una pròtesi a l'orella. Què costaria parlar d'una manera normal perquè tan sols sentissis els comensals de la taula? Això, no només passa amb l'esmorzar de forquilla, també a qualsevol bar que vagis a prendre un cafè amb llet i llegir el diari, al capdavant de l'article, no saps de què tracta per les distraccions pujades de to que arriben a l'oïda.

De sobte, s'omple una taula amb tota la nissaga d'una família, fins i tot, s'hi afegeix —convidada— la veïna, tot portant un nen en el cotxet. Naturalment aquesta família em mereixen tota la meva consideració i tenen tot el dret —como jo— de seure, prendre quelcom i parlar, debatent tot els que els vingui de gust. Sembla ser, però, que s'obliden de que no estan sols i no s'adonen de que el soroll que fan pugui molestar. Sempre hi ha paraules creuades, parlant tots a l'hora, una veu sonora que s'imposa per sobre les altres, tots explicant problemes domèstics, el nen que xiscla i la mare que crida perquè calli i... amb aquesta confusió de molts que parlen i criden, sembla talment com si estiguessin de festa major al menjador de casa seva. Ja sé que em diran aquest adagi que diu: "S'hi no vols pols no vagis a l'era". Mentre escric aquest article m'ha vingut a la ment una anècdota que em va explicar un amic que va emigrar a Suïssa: "Anava en tren mentre tenia una conversa molt animada amb un company de viatge i, de sobte, sento que em toquen l'espatlla des del darrere i em diuen molt correctament: faci el favor de parlar més baixet, si us plau, i vaig abaixar la veu tot avergonyit". Penso que si una persona s'adreça a la persona cridanera amb els termes que ho van fer al meu amic, podria molt bé, sortir-ne mal parat. Més aviat seria jo el mal educat.

Amb aquest atzucac, penso, difícil de solucionar, el més aconsellable seria canviar de bar per trobar un clima més tranquil, però sóc conscient que marxaria de les brases i em posaria al foc. Sento molt dir-ho, però no ens podem comparar amb Suïssa pel que fa a civisme!

Ramon Bufi, pintor